

Han rejste sig op.

Frau Babi, der imidlertid havde været nede i Køkkenet, kom i det samme ind med Aftensmaden paa en Bakke.

»Hvad har De der?« spurgte han mut, — han maatte give sit onde Lune Luft.

»Det er lidt Skinke, Herre, og — —«

»Evindelig denne Skinke! De maa være noget mere opfindsom; ellers spiser jeg for Fremtiden hos Gæstgiverenken. — Og en saadan Hede, De har lavet herinde!«

Han gik ud paa Svalegangen for at lade sig gennemvifte af Aftenbrisen, der strøg ned gennem Dalen oppe fra »Hoher Goll«. Det var nu ganske mørkt. Rundt om paa Arbejdspladserne sprudede Vagtblussene, og udenfor den nye Stationsbygning lyste en Række Oljelamper med et søvnigt Skær.

Og overalt var der stille. Kun Floden kunde man høre og en enkelt Gang et fjernt Lavinebulder.

Pers Blik søgte opad. Over Bjergtoppene laa tunge, sorte Skymasser; men ret over hans Hoved saaes et stort Stykke blaa Stjernehimme.

Ofte havde han staaet her om Natten, nedtrykt og udmattet af sin frugtesløse Læsning, og fundet et Øjeblik Tankehvile ved at stirre op paa denne lysende Klodevrimmel. Han havde da kunnet fantasere over, om denne gyldne Skrift maaske indeholdt Løsningen paa alle Livets og Dødens Gaader for